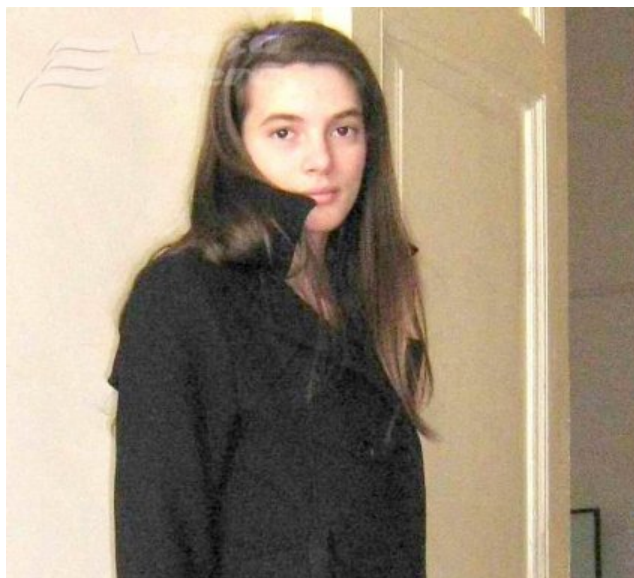

Proiecte cu... inimă!

Povestea Gabrielei, unul dintre cei 35.000 de copii din toată lumea “adoptați la distanță” de familii din Italia

Autor: Anca Melinte

Miercuri 7 februarie 2009

Frumoasă și ambițioasă, Gabriela Popa spune cu mândrie că este mezina unei familii cu șase copii. Era doar o fetiță când, în vacanțe și zile libere, vindea ziare, alături de frații ei, pentru a spori [bugetul](#)

familiei. N-au suferit niciodată de foame, dar nici simplu nu le-a fost!

Povestea ei a ajuns la [inima](#)

unei familii din Torino și i-a convins să o sponsorizeze. Astăzi, Gabriela se pregătește de bacalaureat și visează să îmbrace halatul alb de medic sau asistentă. Are experiență în modeling și un titlu de miss, dar crede că acesta e deja un capitol încheiat, ca fiind nesperios.

Viața în opt

„Suntem o familie numeroasă și o spun cu cea mai mare mândrie și bucurie”, mărturisește Gabriela. Desigur e grozav să ai trei frați și două surori, dar asta mai presupune și inconveniente cum ar fi împărțirea unei ciocolate la mulți copii.

„Nu pot să spun că ne-a lipsit vreodată mâncarea. Hăinuțele, însă, le primeam de la vecini, de la biserică. Vedeam la școală copiii cu haine frumoase, cu bani de pachet, pe când noi primeam un sandviș de acasă și haine purtate de alții.

Ideea de a vinde ziare a fost a fratelui meu Andrei. Lui i s-au alăturat Mihai, Ana și apoi eu. În vacanțe, iar în timpul școlii, sâmbăta și duminica, ne trezeam la cinci dimineața, luam ziare și ne duceam la semafor. Culmea, Poliția îi lăsa pe cerșetori și pe aurolaci, iar pe noi care vindeam ziare, nu cerșeam, nu!

Am vândut ziare din clasa a VI-a până în clasa a VII-a. Într-a opta, am renunțat pentru că trebuia să mă pregătesc de liceu. Cu banii câștigați ne-am cumpărat [calculator](#), mașină de spălat, am pus apometre pentru că erau scumpe, erau obligatorii și mama nu avea bani să le pună. Am pus gresie și faianță în baie. Plus că aveam dulciuri de care voiam, la orice oră. Ne-am luat și hăinuțe.

Poate că îi sensibilizam pe oameni că eram mici și ne mai lăsau un ban în plus. Mi s-a întâmplat să vină un om fără minte, să-mi spună să vin cu el că-mi dă o sută de mii. Imediat am și cerut ajutorul unui domn. Experiența de a vinde ziare m-a maturizat. Am cunoscut diferitele fețe ale oamenilor”, ne-a mărturisit Gabriela.

Italienii

„Fundația „Inimă de Copil” ne-a găsit vânzând ziare. Ne-a făcut poză și ne-a întrebat ce e cu noi. Le-am spus că avem părinți, și le-am dat numărul de telefon de acasă. Au găsit o familie din Italia care să ne sponsorizeze”, ne-a povestit Gabriela.

Tânăra a făcut parte din proiectul „Susținere la distanță”, proiect posibil grație colaborării dintre “Inimă de Copil, Fundația AVSI Italia și Fundația Dezvoltarea Popoarelor din București. Soții Sergiu, Nicoleta, cei doi băieți, Simione și Mateo, plus boxerul Oliver, au sponsorizat-o șase ani.

Gabrielei i-ar fi plăcut să-i întâlnească. Le-a trimis zeci de scrisori și felicitări desenate de ea. Păstrează scrisorile și fotografiile italienilor: „Dragă Gabriela, știm că ești o fetiță drăguță și sânguincioasă și suntem foarte mândri de tine. Îți trimitem o caldă îmbrățișare și o sărutare”, îi scriau susținătorii din Italia.

„Totul e posibil”

În clasa a VIII-a, părinții Gabrielei nu aveau bani de pregătire, așa că Fundația a ajutat-o cu ore suplimentare. Devenită liceană, Gabriela i-a ajutat la teme pe copiii din Centrul de Zi al fundației. Tatăl, Petrache, e acum în șomaj, dar nu are stare acasă, și-a găsit loc de muncă pe o perioadă scurtă. Mama, Săftica, e pensionară, dar s-a angajat ca femeie de serviciu la bloc, pentru a putea plăti întreținerea. Fratele cel mare, stabilit în Italia, îi ajută.

Gabriela se pregătește de bac. Fizicul i-ar garanta o carieră în modeling, dar fata nici nu vrea să audă. Cum se vede peste 20 de ani? „Visez la o curte mare în care să cultiv roșii, castraveți, ca vara să trăiesc din grădina mea, fără chimicale, o casă modestă, copii sănătoși, un soț care să mă respecte, și să lucrez în domeniul sanitar.

Celor care sunt în situația mea le spun să aibă nădejde, încredere în ei și sigur vor birui. Orice se poate obține cu muncă. Familiei din Italia îi doresc sănătate, tot binele din lume și Dumnezeu să

îi răsplătească așa cum m-au ajutat și ei pe mine. Mi-ar plăcea să păstrez legătura cu ei și poate chiar să-i întâlnesc. Părinții au știut să ne educe. În ziua de azi, e mai ușor să le dai bani copiilor, decât să le oferi dragoste și sprijin”, ne-a mărturisit Gabriela Popa.